

Arrest

nr. 105 424 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. MARIEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart minderjarig te zijn, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het district Ahmadkhel (provincie Paktia) afkomstig te zijn. U bent een etnische Pashtun. U bent ongehuwd en hebt geen kinderen. U bent vijf jaar naar school geweest. U verliet uw land van herkomst op 10 april 2011. Op 16 mei 2011 vroeg u in België het statuut van vluchteling aan.

Volgens uw verklaringen woonde u met uw familie (uw ouders, uw jongere broer en uw oudere zus) in het dorp Mirazai. Uw zus is getrouwd, maar is eveneens woonachtig in uw dorp. Uw vader is een landbouwer en wanneer u niet naar school ging, hielp u hem. Op een dag, toen u van school huiswaarts keerde, rond de middag, zag u een verdachte koffer nabij een grot. U sloeg de waarschuwingen van uw aanwezige vrienden in de wind en ging deze vondst prompt aangeven in het districtskantoor. Er werd een patrouille op afgestuurd en naast deze doos, die een voorraad wapens

bleek te bevatten, werden ook nog andere koffers aangetroffen. Bovendien slaagde de politie er in een aantal talibs te klissen die zich in de buurt schuilhielden. U werd meegenomen naar het districtskantoor en werd, nadat een verklaring was afgenomen, beloond met een aardige som geld en tevens een maaltijd. U genoot uiteindelijk tot diep in de nacht van de gastvrijheid van de politie en lokale autoriteiten, maar werd rond drie uur 's ochtends opgebeld door uw moeder. De taliban bleken op de hoogte te zijn gebracht van uw heldendaad en hadden, in hun zoektocht naar uw persoon, een aanval ingezet op jullie huis. Hierbij was uw broer omgekomen. De autoriteiten begeleidden u nog diezelfde ochtend naar een familielid in Gardez, de hoofdstad van Paktia, waar u nog een aantal dagen verbleef. Uiteindelijk droeg uw vader u over aan Z.(...), uw oom aan moederszijde, die een huis bezit in Kabul. Na een week was deze laatste erin geslaagd uw vlucht uit Afghanistan te organiseren en kon u via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk verder naar België reizen waar u op 16 mei 2011 asiel aanvroeg. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u vervolging door de taliban vreest.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u enkele documenten voor: het betreft uw originele taskara, afgeleverd op 2 jauza 1390 Afgaanse kalender (AK) (23 mei 2011 Gregoriaanse kalender (GK)); een originele brief van uw vader gericht aan de districtsgouverneur betreffende uw problemen, geattesteerd op 1 sambula 1390 AK (23 augustus 2011 GK) en twee originele foto's van uw overleden broer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde geboortedatum. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 18 augustus 2011 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6 § 2, 1°; 7 en 8 § 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 en die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u verklaart minderjarig te zijn, en dat u ter staving hiervan een identiteitsdocument (taskara) voorlegt dat u, in tegenstelling tot wat u beweert (zie gehoorverslag CGVS, dd.17/04/2012, p.4), onmogelijk zelf heeft kunnen zijn gaan afhalen, daar de afgiftedatum, 23 mei 2011, zich ná uw vertrek uit Afghanistan (zie stuk 1) situeert, blijkt dat u de Belgische asielinstanties op intentionele wijze heeft getracht te misleiden, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op ernstige wijze aantast. U kan derhalve niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast.

Verder dient te worden opgemerkt dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de dreiging van de taliban die u, naar eigen zeggen, boven het hoofd hangt. U slaagt er immers allermindst in de gebeurtenissen die u, volgens uw verklaringen, hebben genoopt Afghanistan te verlaten, op een geloofwaardige manier uiteen te zetten. Zo laat u uitschijnen dat de leerlingen in uw school door hun onderwijzers attent werden gemaakt op de aanwezigheid van mijnen en bommen en dat er in dergelijk geval van jullie verwacht werd aangifte te doen bij de autoriteiten (CGVS, p.12 en p.13). Ogenscheinlijk met deze gedachte in het achterhoofd, besloot u de daad bij het woord te voegen wanneer u die noodlottige dag, aan de ingang van de grot, "een groenbruine doos" aantrof. Hoewel het, naar eigen zeggen, blijkbaar een onopvallende, "lange doos" was, "bruin" en zonder enige merktekens, "werd u bang" en "begon u te rennen" naar het districtshuis, niet zozeer omdat ze kennelijk aan de beschrijving van een oorlogstuig voldeed, maar omdat "iemand misschien die doos vergeten" had (CGVS, p.13 en p.14). Een dergelijke gang van zaken houdt geen steek, temeer daar u vergezeld was van twee andere jongens, die u bovendien probeerden te stoppen (CGVS, p.13). Uw antwoord op de vraag waarom u ze niet zelf opende, met name dat u "nog nooit zoiets gezien had" (CGVS, p.14), versterkt, met de hierboven aangehaalde beschrijving van de kist - onopvallender kan haast niet - in het achterhoofd, verder deze indruk. Verder schijnt de vaststelling dat de taliban kisten met wapens zouden achterlaten - bovendien zonder veel moeite te doen om ze fatsoenlijk te verbergen - op ongeveer 200 meter van het districtshuis (CGVS, p.14), het Commissariaat-generaal tamelijk onzinnig toe. Gevraagd waarom de taliban dit zouden doen, heeft u er eveneens het gissen naar, en herhaalt u uw eerdere standpunt, namelijk dat u "het district wou informeren dat iemand de doos misschien had vergeten". U voegt er tevens aan toe dat u niet tot deze daad zou zijn overgegaan, als u had geweten dat de taliban deze doos had achtergelaten (CGVS, p.14), bewering die op haar beurt haaks staat op de, nochtans door uzelf gelanceerde, premisse dat verdacht oorlogstuig diende aangegeven te worden in het districtshuis. Voorts raken ook uw beweringen dat u, sinds uw terugkeer op het districtshuis om 12u30 's middags, er tot 3u 's nachts te gast was, dat de politie er eten voor u klaarmaakte, en dat "ze u niet toelieten naar huis te gaan" (CGVS, p.13 en p.14), kant noch wal. In dezelfde categorie van

ongeloofwaardige en krasse tijdsduidingen hoort bovendien uw weergave van de gebeurtenissen tussen het einde van de schooluren om 12u 's middags en het einde van de ganse operatie om 12u30, een half uurtje later. U houdt het CGVS immers voor dat u in die tijdspanne de doos aantrof, verslag uitbracht in het districtshuis, samen met de politie de overige vier dozen in de grot traceerde, rondom een berg op nog andere wapens en enkele talibs stuitte en dan terugkeerde naar het districtshuis, waar de politie "aardappelen en vlees" voor u klaarmaakte (CGVS, p.13, p.14 en p.15). Er kan overigens in dit verband niet worden voorbijgegaan aan de bevinding dat u enerzijds verklaart "erbij" te zijn geweest toen de talibs werden gearresteerd aan de andere kant van de berg, en u anderzijds claimt "gewoon de plaats van de doos te hebben aangewezen" en er "nadien niets meer mee te maken hebben gehad" (CGVS, p.15). Een dergelijke opeenstapeling van buitenissige elementen doorheen uw relaas haalt de geloofwaardigheid ervan volkomen onderuit.

Overigens is het opmerkelijk dat u aangaande een essentieel element in uw enige bewijsstuk, namelijk de brief van uw vader (zie stuk 2), meent een rechtzetting te moeten aandragen. In de brief wordt aangevoerd dat de dramatische gebeurtenissen zich afspeelden op 25 dalwa 1389 AK (14 februari 2011 GK), datum die u wenst aan te passen naar 10 hamal 1390 AK (30 maart 2011 GK) (CGVS, p.4 en p.5). Los van het feit dat deze brief uit naam van uw vader werd opgesteld, van wie toch redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij weet wanneer zijn zoon A.(...) is omgekomen (CGVS, p.13), en dat een dergelijke vergissing in zijn eigen klachtenbrief dus opmerkelijk is, dringt zich bovendien tevens een andere bedenking op: de brief werd namelijk geattesteerd door de districtsgouverneur Zwan Khan zelf en aangezien hij kroongetuige was tijdens de gebeurtenissen – in één versie van de feiten was de districtschef zelfs aanwezig toen de dozen werden geopend aan de grot (CGVS, p.13) – en er bovendien verslag werd opgemaakt van deze woelige dag (CGVS, p.15), kan met andere woorden een dergelijke vergissing bezwaarlijk verschoond worden.

Ten slotte doet u zelf het nodige om ook de geloofwaardigheid van de voorgelegde foto's te ondermijnen. U preciseert immers enerzijds dat het foto's van uw overleden broer betreft (CGVS, p.3), dat uw vader naar zijn begrafenis was geweest tijdens uw verblijf bij uw familielid in Gardez, en dus vóór uw vertrek naar Kabul (CGVS, p.13), maar anderzijds houdt u bij hoog en laag vol dat uw oom aan moederszijde naar de begrafenis is geweest "toen u uit Afghanistan was vertrokken" (CGVS, p.3 en p.4). Deze bemerkingen ondermijnen volledig de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en dus tevens van uw vrees voor vervolging door de taliban.

Bovenstaande opmerkingen stellen uw asielaanvraag in een bedrieglijk daglicht. U bent er niet in geslaagd uw asielmotieven geloofwaardig uiteen te zetten. Bijgevolg moet u de vluchtelingenstatus zoals bepaald in de Conventie van Genève en de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2 a en b van de Vreemdelingenwet geweigerd worden.

U legt geen enkel document voor dat bovenstaande vaststellingen kan wijzigen. De ingebrachte documenten werden hierboven reeds uitvoerig besproken, waarbij werd besloten dat zij de geloofwaardigheid van uw relaas allerminst kunnen herstellen, wel integendeel.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit het district Ahmadkhel (provincie Paktia) dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in het district Ahmadkhel te ontlopen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden (CGVS, p.9) de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). Bovendien dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u tot de 5de graad naar school bent geweest en dat u naast uw moedertaal Pashtu ook enige kennis van het Dari heeft (CGVS, p.7 en p.8). In dit opzicht, en met deze vaststellingen in het achterhoofd, moet u redelijkerwijs in staat zijn elders een nieuw leven te beginnen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw oom Z.(...) een huis bezit in de stad Kabul, waar hij overigens al lang woont, dat hij een goede betrekking heeft en dat hij allesbehalve onbemiddeld is (CGVS, p.12). Dat hij er in geslaagd is u een week onderdak te bieden en in die korte tijd uw reis te organiseren en dus het nodige kapitaal (10.000 \$) voorhanden lijkt te hebben gehad, versterkt verder deze indruk. Er kan dan ook verwacht worden dat u heden als volwassen,

alleenstaande man in staat bent om u, met de hulp van uw oom die ongetwijfeld het reilen en zeilen van de stad kent, in de nabijgelegen stad Kabul te vestigen om u aan de algemene situatie in de provincie Paktia te onttrekken. Zoals reeds vermeld kan geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Kabul zou gevisieerd worden. U haalde verder tevens geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Kabul bekeken worden.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul sinds 2009-2010 merkbaar verbeterd is. Het geweld in het kader van de "insurgency" wordt in de hoofdstad Kabul gekenmerkt door "asymmetrische aanvallen" doch er is geen sprake van "open combat". De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijst ook naar de Vluchtelingenconventie. Omtrent de beweerde geboortedatum verklaart verzoeker dat in Afghanistan geen exacte geboortedata worden bijgehouden en verzoeker kent zijn eigenlijke geboortedatum dan ook niet. Wanneer men een geboorteakte vraagt, zoals verzoeker gedaan heeft, maakt men een schatting van de leeftijd. De regeringsdocumenten en hun betrouwbaarheid laten te wensen over, doch dit is het enige waarop verzoeker zich kan baseren. De werkelijke en officiële leeftijd kunnen derhalve verschillen, maar dit valt niet aan verzoeker te verwijten. De algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wordt hierdoor dan ook niet aangetast. Met betrekking tot de brief van zijn vader stelt verzoeker dat zijn vader landbouwer is en ongeletterd is, waardoor de brief in zijn naam geschreven werd. De burgemeester ging over tot een foutieve datering. Het is verzoeker zelf die de rechtzetting heeft aangebracht. Indien hij werkelijk leugenachtige

verklaringen zou willen afleggen zou hij zedig gezwegen hebben. Verzoeker wordt afgerekend op zijn eerlijkheid hieromtrent.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. Wat betreft de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat de lijst van onveilige gebieden van het UNHCR als objectieve leidraad kan worden beschouwd en dat de Raad van State reeds oordeelde dat deze informatie niet zomaar naast zich neer kan worden gelegd. Door dit wel te doen en te argumenteren dat de impact op de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is, schendt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de materiële motiveringsplicht. Verzoeker heeft geen binnenlands vluchtalternatief en de familie die hem opving in Kabul vreest voor haar eigen veiligheid. Het is voldoende om aan te tonen dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land. Door te stellen dat de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger beperkt is, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen impliciet een bijkomende voorwaarde door te vereisen dat er een groot aantal burgerslachtoffers dient te vallen alvorens subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Dit is ongehoord. Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde reeds dat zelfs een klein risico voldoende is om te komen tot de schending van artikel 3 EVRM. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat er een gewapend conflict en willekeurig geweld is in Kabul. Men verwijst naar een UNHCR rapport dat stelt dat het aantal aanslagen in Kabul toenam, dat er sprake is van een significante dreiging van IED's en andere dodelijke aanslagen in de stad en dat er rakenaanvallen en dreigbrieven van de taliban voorkomen in de stad. Het Commissariaat-generaal stelt dat de gewone Afghaanse burgers niet worden gevisieerd, maar als men de bronnen uit het administratief dossier erop naslaat, komt men tot een andere conclusie. De redenering is dan ook tegenstrijdig. Voorts erkent men dat er 'asymmetrische aanvallen' zijn, doch geen 'open combat'.

2.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoekers asielaanvraag op individuele wijze onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) uit medisch onderzoek blijkt dat verzoeker ouder is dan achttien jaar en geen geloof kan worden gehecht aan de door hem neergelegde taskara, gezien verzoeker stelt deze zelf te hebben afgehaald, terwijl de uitgiftedatum zich situeert na zijn vertrek uit Afghanistan; (ii) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde bedreiging van de taliban aangezien het niet aannemelijk is dat verzoeker bang werd en begon te rennen naar het districtshuis toen hij een doos aantrof, terwijl hij stelt dat hij slechts dacht dat iemand deze doos misschien vergeten was en hij bovendien vergezeld was door twee andere jongens die hem probeerden te stoppen; (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban kisten met wapens zouden achterlaten op 200 meter van het districtshuis; (iv) verzoeker stelt dat hij het districtshuis niet zou hebben geïnformeerd mocht hij geweten hebben dat deze doos was achtergelaten door de taliban, hetgeen haaks staat op zijn eerdere bewering dat oorlogstuig diende worden aangegeven; (v) het niet aannemelijk is dat hij na zijn terugkeer op het districtshuis om 12u30 's middags tot 3 uur 's nachts te gast was bij de politie, die eten voor hem klaarmaakte en hem niet toeliet naar huis te gaan; (vi) het niet aannemelijk dat de hele operatie slechts een half uur geduurd zou hebben; (vii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt door enerzijds te stellen dat hij erbij was toen de talibs gearresteerd werden, maar anderzijds stelt slechts de plaats van de doos te hebben aangewezen en er nadien niets meer mee te maken hebben gehad; (viii) het niet aannemelijk is dat verzoeker meent een rechtzetting te moeten aandragen met betrekking tot een essentieel element in zijn enige bewijsstuk, met name de datum op de brief van zijn vader die werd geattesteerd door de districtsgouverneur, terwijl redelijkerwijze kan verwacht worden dat de vader van verzoeker weet wanneer zijn zoon A. omgekomen is en de districtsgouverneur zelfs aanwezig zou zijn geweest toen de dozen werden geopend en er een verslag zou zijn opgemaakt van deze dag, waardoor een dergelijke vergissing bezwaarlijk kan worden verschoond; (ix) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de begrafenis van zijn broer door enerzijds te stellen dat zijn vader naar de begrafenis ging toen hij bij een familielid in Gardez, en dus nog voor zijn vertrek naar Kabul, verbleef en anderzijds te stellen dat zijn oom aan moederszijde naar de begrafenis is geweest toen hij uit Afghanistan was vertrokken; (x) inzake subsidiaire bescherming een intern vluchtalternatief in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet voorhanden is in de hoofdstad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat geboortedata in Afghanistan niet exact worden bijgehouden, waardoor hij zijn eigenlijke geboortedatum niet kent en stelt dat de regeringsdocumenten, waarvan de betrouwbaarheid te wensen overlaat, het enige is waarop verzoeker zich kan baseren, stelt de Raad vast dat dit geenszins afbreuk doet aan de vaststelling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat verzoeker stelt deze taskara zelf te hebben afgehaald (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4), terwijl de uitgiftedatum zich situeert na zijn vertrek uit Afghanistan. Bijgevolg tast dit, in tegenstelling tot wat verzoeker in onderhavig verzoekschrift beweert, wel degelijk de algemene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas aan. Waar verzoeker met betrekking tot de foutieve datering op de brief stelt dat zijn vader ongeletterd is en dat de burgemeester overging tot een foutieve datering, stelt de Raad vast dat dit geenszins aannemelijk is, gezien de districtsgouverneur zelf aanwezig zou zijn geweest toen de dozen werden geopend en er een verslag zou zijn opgemaakt van deze dag (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 13 en 15). Documenten beschikken overigens slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit de vaststellingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben.

Voor het overige stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concrete elementen aan te halen die de gedane specifieke vaststellingen, die allen steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze werden uitgewerkt in de bestreden beslissing, kunnen weerleggen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die pertinent zijn en allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.5. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad wijst er verder op dat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552).

Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen dan ook niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Husseini tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

Uit de beslissing van de Dienst Voogdij blijkt dat verzoeker een volwassen man is (stuk 9A). Daarnaast is verzoeker tot de vijfde graad naar school geweest, spreekt hij Pashtou en heeft hij enige kennis van het Dari (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Bovendien heeft verzoeker een oom in Kabul (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 12). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zijn familie in Kabul vreest voor haar eigen veiligheid, stelt de Raad dat hierboven reeds werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoeker. Derhalve dient nog te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Kabul.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde recent dat er thans in Kabul geen situatie van willekeurig geweld is die een reëel risico inhoudt op ernstige schade voor een terugkerende asielzoeker (EHRM, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 55). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak op het recentste richtsnoer van het UNHCR waaruit onder meer blijkt dat er in Afghanistan een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semiverstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). Uit de actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en SRB "Afghanistan" "Veiligheidssituatie in Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012) en die o.a. gesteund is op de voormelde UNHCR richtlijn, blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009. Kabul is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Het voornaamste optreden van de AGE's in de hoofdstad bestaat uit moordpogingen op hooggeplaatste regeringsfunctionarissen en voorts proberen ze een atmosfeer te creëren van onveiligheid veeleer dan pogingen te ondernemen om territorium en/of bevolking te controleren. Naast Bamiyan en Pansjir is Kabul een van de eerste provincies waar in juli 2011 een overdracht heeft plaatsgevonden van internationale naar Afghaanse troepen. Alleen in het woelige district Surobi blijven internationale troepen actief. In de SRB wordt ook omschreven om welk soort geweld het gaat in de stad Kabul: zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten, (bv. ambassades en overheidsgebouwen, hotels en gasthuizen waar buitenlanders verblijven), en Afghaanse en internationale troepen; er komen ook raketaanvallen voor en er vallen slachtoffers bij occasionele "force protection" incidenten; de stad heeft ook te maken met ontvoeringen van buitenlanders en hooggeplaatste en welgestelde Afghanen of hun familie in ruil voor losgeld maar het aantal kidnappings is eind 2010 sterk teruggevallen. Wat de geografische spreiding van het geweld in Kabul betreft wordt het volgende gesteld: strategische wegen en drukke invalswegen van en naar de stad vormen een doelwit voor bembommen en bomaanslagen op de talrijke Afghaanse en internationale patrouilles; aanvallen op 'high profile' doelwitten die overwegend in het centrum gelokaliseerd zijn; de meeste aanslagen vinden in bepaalde zones plaats; acties van AGE's in politiedistricten met een weg naar Wardak en Jalalabad; politiedistricten met overheidsgebouwen en ambassades; de vlaktes rond de luchthaven, het westen van de stad en de buurt rond de weg naar Jalalabad zijn de meest geviseerde sites van raketaanvallen; en zelfmoordaanslagen kunnen voorkomen op de weg naar de luchthaven, inclusief in de wijk Wazir Akbar Khan.

De Raad stelt vast dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is en dat antiregeringselementen er niet permanent aanwezig zijn. Uit voormelde actuele en objectieve informatie van de commissaris-generaal,

toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt aldus dat er in de hoofdstad Kabul heden geen situatie is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet is. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak, op voormeld richtsnoer van het UNHCR en de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt de Raad vast dat verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog dat uit de informatie die is toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Kabul nog steeds veel aanslagen, dreiging van IED's, raketaanvallen en dreigbrieven van de taliban zijn, is dan ook niet van aard om aan te tonen dat er in Kabul een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet heerst. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat bovenstaande informatie niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

2.7. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF